

ברבי שמעון תחת עץ התליה, ובכה.

אמרו ליה: רבי! אל ירע בעיניך על כך שהוא נתלה. שהרי הוא ובנו בעלו נערה המאורסה ביום הכפורים! שעונשם בסקילה. וכל הנסקלין נתלין לאחר הסקילה. והרי קיבל עונשו.⁽¹³⁾

הניח רבי אלעזר ברבי שמעון ידו על בני מעיו. אמר: שישו בני מעי, שישו! ומה ספיקות שלכם כן, כגון הכובס הזה, שלא הייתי בטוח ברשותו, אלא מתוך שהתחצף כנגדי, ולבסוף נתגלה רשעותו. ודאית שלכם, כגון אלו שמנמנים בחנויות, שקרוב לודאי שהם גנבים, על אחת כמה וכמה שעשיתי כהוגן שמסרתי אותם למלכות.

מובטח אני בכם בבני מעי שאין רמה ותולעה שולטת בכם!

ואפילו הכי, לא מויתבא דעתיה, עדיין לא נחה דעתו של רבי אלעזר ברבי שמעון על כך שגרם מיתה לכובס.

אשקיהו סמא דשינתא, השקו אותו בסם המרדים, ועיילוהו לביתא דשישא, והכניסו

את רבי אלעזר ברבי שמעון אדם שהיה כובס. קרייה כינה הכובס את רבי אלעזר ברבי שמעון "חומץ בן יין"! על שום שהוא תופס את הגנבים.

אמר רבי אלעזר ברבי שמעון: מרחציה כולי האי, מכיון שהוא כזה חצוף, שמע מינה רשיעא הוא!

אמר להו לאנשי המלך: תפסוהו!⁽¹⁴⁾ והם אכן תפסוהו ושמרו אותו בבית הסהר.

לבתר דנח דעתיה, לאחר מכן, כשנחה דעתו של רבי אלעזר ברבי שמעון, אזל בתריה לפרוקיה. הלך וניסה להוציא אותו מהמאסר. ולא מצי ולא הצליח.

קרי עליה, קרא רבי אלעזר ברבי שמעון על הכובס את הפסוק במשלי [כא כג] "שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו". שהוא הביא על עצמו את הצרה הזאת על ידי שקרא לו חומץ בן יין.⁽¹²⁾

זקפוהו, תלו את הכובס.

קם תותי זקיפא, וקא בכי. נעמד רבי אלעזר

והתראה כדי לייסר העולם, ושלוחו של מלך כמותו. ריטב"א.

12. כך פירש רש"י. ומהרש"א כתב שיותר נראה שהתכוון לעצמו שהצטער על שאמר לתופסו.

13. כך פירש רש"י. והתוס' כתבו שעונשו היה בחנק לפי שבנו בא תחילה על הנערה המאורסה וכבר היתה בעולה כשבא עליה האב שמיתתו בחנק ולא בסקילה. ועל ידי שנתלה נחנק, והרי זה ממש העונש הראוי לו. וכמו שאמרו "מיום שחרב בית המקדש אף על פי שבטלה סנהדרין

וכעין זה כתב במעיני החכמה שרבי אלעזר ברבי שמעון עשה כדין על פי המבואר בחושן משפט [שפח יב] שמי שעוסק בזיופים ומזיק את הרבים מותר למוסרו למלכות וגם כאן הגנבים גורמים שיתפסו גם צדיקים ודינם כרודפים, ורבי יהושע בן קרחה שלח לו שאמנם מצד הדין מותר אך אין ראוי שיעשה הדבר על ידי אדם גדול כמוהו.

11. אף שלא היו עדים והתראה ולא עמד לדין לפני בית דין מכל מקום היה הלו רשות למוסרו משום שכך היה דין המלכות להרוג בלא עדים